

Rozjímanie na utorok 2. týždňa v adventnom období

Rozjímanie na utorok druhého adventného týždňa.

Navrhované témy sú: Pán prichádza hľadať nás; začínať a znova začínať; viac dôverovať Bohu a menej sebe.

„HLA, PÁN PRÍDE a s ním všetci jeho svätí; a v ten deň zažiarí veľké svetlo“[\[1\]](#). Ježiš Kristus prichádza na zem, aby nám odpustil, aby nás zachránil, ako čítame v evanjeliu dnešnej svätej omše: „Čo myslíte? Keby mal niekto sto oviec a jedna z nich by zablúdila, nenechá tých

deväťdesiatdeväť na vrchoch a nepôjde hľadať tú, čo zablúdila?“ (Mt 18, 12). Dobrý pastier prichádza hľadať to, čo sa z toho či onoho dôvodu stratilo. Opäť sa vracia, aby nás naplnil svojím životom, aby nás posilnil v našom povolaní k svätosti.

Chceme znovu počuť ten hlas, ktorý prvé čítanie opisuje ako hlas „pastiera, ktorý pasie svoje stádo, do náručia berie, baránky do lona dvíha, tie, čo pridávajú, vodí“ (Iz 40, 11). Pán je rozhodnutý, aby sme zakúsili radosť zo svätosti, a nalieha na naše hľadanie: „Ponáhľa sa hľadať stú ovcu, ktorá sa stratila (...) Obdivuhodná blahosklonnosť Boha, ktorý takto hľadá človeka; veľká dôstojnosť človeka, ktorého takto hľadá Boh!“[2].

Aj my sa ponáhlame vyjsť mu v ústrety, pripravení obnoviť svoju lásku. „Nadišiel nám deň spásy, večnosti. Opäť počuť píšťalku

božského Pastiera, jeho láskavé slová: ‚*Vocavi te nomine tuo*‘ — po mene som ťa zavolať. — Oslovuje nás menom, ako naša matka. Ba ešte viac: dôverným, rodinným menom. — Tam, vnútri duše nás volá a my máme odpovedať: ‚*Ecce ego, quia vocasti me*‘ — tu som, lebo si ma volal, rozhodnutý, že tentokrát čas neprejde ako voda, ktorá bez stopy steká po okruhľiakoch“[3]. Chceme, aby tento advent zanechal stopu v našich dušiach, pretože keď počujeme svoje meno z úst Dobrého pastiera, chceme, aby nás jeho milosť obnovila.

.....

„NA PÚŠTI pripravte cestu Pánovi. Vyrovnajte na pustatine chodník nášmu Bohu! Každá dolina nech sa zdvihne a každý vrch a kopec zníži; čo je kopcovité, nech je rovinou, a čo hrboľaté, nížinou“ (Iz 40, 3-4). Slová

proroka Izaiáša, ktoré čítame v prvom čítaní svätej omše, nás vyzývajú, aby sme sa čo najlepšie pripravili na prijatie milosti, ktorú nám Pán chce dať svojim príchodom.

Uvedomujeme si, že by sme sa mali zlepšiť v mnohých veciach: v túžbe po kontemplatívnom živote, v duchu obety, v spôsobe práce, v starostlivosti o duše, v apoštoláte.... A to nie všeobecne, ale v konkrétnych bodoch: napríklad v tom, čo sa nám odporúča robiť pri duchovnom vedení alebo pri spovedi, alebo v tej konkrétnej cnosti, o ktorej vieme, že nám prináša toľko dobra. S Božou milosťou sa môžeme usilovať o to, aby sme sa vždy o niečo viac premenili, aj keď sa to niekedy deje pomalšie, ako by sme chceli: „Nikdy sa mi nepáčili také životopisy svätých -píše svätý Josemaría-, ktoré nám s naivitou, ale takisto aj s nedostatkom kresťanskej náuky predstavovali ich hrdinské skutky tak, akoby boli v

Božej milosti utvrdení už od materinského lona. Nie. Skutočné životopisy kresťanských hrdinov sú ako naše životy; bojovali a vyhrávali, bojovali a prehrávali. A potom sa plní ľútosti vrátili opäť do boja“[4].

Aby sme mohli vyjsť v ústrety Ježišovi, je potrebné, aby sme nikdy neotupili ten vnútorný impulz, ktorý nás vedie hľadať Ho, ktorý nás neustále pobáda k svätosti, ktorá nás čaká. „Stále napredujem, - hovorí svätý Augustín, - stále kráčam, stále som na ceste, stále sa usilujem, ešte som nedorazil. Preto ak aj ty kráčaš, ak sa usiluješ, ak myslíš na to, čo má prísť, zabudni na minulosť, nepozeraj sa na ňu, aby si nezakotvil na mieste, kde sa obzeráš späť. Ak si povieš: stačilo, si stratený“[5].

PO ROZPRÁVANÍ podobenstva o pastierovi, ktorý ide hľadať svoje stratené ovce, Ježiš zakončuje: „Tak ani váš Otec, ktorý je na nebesiach, nechce, aby zahynul čo len jediný z týchto maličkých“ (Mt 18, 14). Pán nás nikdy neopúšťa. To je naša nádej. Vždy sa vyskytnú prekážky, ale práve táto slabosť, keď sa ako taká rozpozná, priťahuje Božiu silu. On, ktorý je Pánom zástupov, vedie boj, „a veliteľ na bojisku si viac váži vojaka, ktorý sa po úteku vráti a horlivo zaútočí na nepriateľa, ako toho, ktorý sa nikdy neobrátil chrbtom, ale ani nikdy nepodnikol odvážny čin“[\[6\]](#). Neposväcuje sa ten, čo nikdy nepadne - taká duša neexistuje -, ale ten, kto sa svižne dvíha.

Kresťanský život je životom duchovného boja. Je to boj plný pokoja, športového ducha a radosti, pretože jeho hlavným základom je dôvera v Boha. „Ježiš má pochopenie

pre našu slabosť a priťahuje nás k sebe akoby po naklonenej rovine, túžiac, že sa budeme snažiť posunúť sa každý deň o trochu vyššie. Hľadá nás, ako hľadal učeníkov z Emáuz, keď im vyšiel v ústrety; alebo ako hľadal Tomáša, ktorému ukázal otvorené rany na svojich rukách a svojom boku a vyzval ho, aby sa ich dotkol. Ježiš Kristus vždy očakáva, že sa k nemu vrátíme práve preto, lebo pozná našu slabosť“[7].

Preto musíme byť pred Bohom pokorní ako dieťa, ktoré sa snaží dobre správať, a hoci sa mu to často nedarí, vždy cíti bezvýhradnú náklonnosť svojich rodičov. Pán sa teší, keď vidí, že sa k nemu obraciame o pomoc a v prípade potreby aj o odpustenie. To je do značnej miery tajomstvo svätosti. Máme tiež oporu v našej preblahoslavenej Matke. Ona nám vždy pomáha začať odznova, nechať sa nanovo nájsť Dobrým pastierom:

„Pokor sa a prostredníctvom Márie, tvojej Matky, sa utiekaj k milosrdnej láske Ježiša Krista.

— „*Miserere*“ Zmiluj sa nado mnou! a hore srdce! — Začni znova!“[8].

[1] Utorok v 2. týždni v adventnom období, úvodný spev Omše.

[2] Svätý Bernard, *Reč pri Advente Pána*, I, 7.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 7.

[4] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 76.

[5] Svätý Augustín, *Reč* 169,18.

[6] Svätý Gregor Veľký, *Homílie o evanjeliách*, 34,4.

[7] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 75.

[8] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 711.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/utorok-v-2-tyzdni-v-
adventnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/utorok-v-2-tyzdni-v-adventnom-obdobi/) (29.03.2026)